

Omul dincolo de sine (3)

de Slavomir ALMĂJAN

Relația de unitate despre care vorbeam în articolul precedent, este singura aducătoare de progres real, de prosperitate care nu poate fi explicată în termeni obișnuiți. Aminteam cum ideea unității originează în chiar gândul lui Dumnezeu, gând deseori expus peste paginile Scripturii... "Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru El." (Genesa 2:18). Este nu numai o rostire premergătoare creării Evei ci și rostirea unui principiu divin. De fapt singurătatea este azi una dintre plăgile cele mai distrugătoare pe care lipsa de dragoste a adus-o peste omenire. Rebelioasa goană după "libertate" a dus la însingurarea ființei umane până acolo că actul căsătoriei însăși a devenit o "povară inutilă". Repercusiunile acestui fapt sunt atât de adânci încât societatea de azi, privită prin prisma înțelepciunii lui Dumnezeu, nu mai poate dăinui, se zbate cu ultimele spasme înaintea unei implozii inevitabile, strivită de propria greutate.

Alvin Tofler, în "Al Treilea Val" vorbea despre noua dinamică a familiei, având în vedere însăși dinamica avansărilor tehnologice, și implicit, a societății. El menționa modurile de conviețuire ale familiei, de la clan până la familie extinsă, apoi familie patriarhală cu trei sau patru generații conviețuind sub același acoperiș, sub aceleași reguli, de obicei stabilite de tradiție și impuse de "bătrânii" familiei, și în ultima și cea mai "avansată" treaptă, o familie supermobilă compusă din perechea de părinți împreună cu unul sau doi copii... Ei bine, Tofler se oprește aici cu "evoluția" familiei... Având în vedere aderența lui ideatică la secularismul noului val, este ușor de explicat: el nu putea să meargă mai departe fără a-și compromite sistemul de idei... Una la mână, ceea ce el numește dinamică, sau mai exact noua dinamică, este de fapt DECIMARE a familiei, decimare cu rădăcinile înfipite în ceea ce domnul Isus spune: "Și din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci". "Mobilitatea" de care mai sus amintitul sociolog vorbea, este de fapt un tăvălug aducător de moarte pentru societatea de azi... Libertatea de mișcare care în termenii mai cinstiți ar trebui numită drept refuz de angajare în orice fel de relație inter-umană care cere loialitate, uitare de sine și transparență. A doua la mână, acolo unde Tofler se oprește, decimarea își continuă activitatea distructivă. Nu numai că această restructurare a familiei are efecte distructive asupra celor care trebuie să îngrijim până la sfârșitul zilelor lor, dar aceasta are aceleași efecte distructive asupra copiilor căutători de "independență". Acest act, folosind cel mai îndulcit termen, este numit neascultare sau nesupunere. Observăm că Dumnezeu nu este interesat în îndulcirea termenilor, ba mai mult, vorbește în termeni extrem de cerți împotriva acestei tendințe. Din ce în ce mai mulți dintre noi, cei ce susținem că am răspuns harului Lui cel dătător de iertare, cedăm din terenul divin al rânduielilor lui Dumnezeu și motivăm aceste schimbări degenerative în familie pe seama "condițiilor de azi" și ale "nevoilor" lăuntrice ale indivizilor... Neascultarea copiilor, părăsind casa părintească în căutarea "liniștii" și a "spațiului de respirație", devine o normă de zi cu zi. Mă întreb, iubite cititor, unde este spiritul lui Rut? Când s-a văzut văduvă și amărâtă, Naomi și-a îndemnat nurorile să-și vadă de viețile lor... Iată răspunsul lui Rut: "*Nu sta de mine să te las, și să mă întorc de la tine! Încotro vei merge tu voi merge și eu, unde vei locui tu, voi locui și eu, poporul tău va fi poporul meu, și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu; unde vei muri tu, voi muri și eu, și voi fi îngropată acolo. Facă-mi Domnul ce o vrea dar nimic nu mă va despărți de tine de cât moartea!*" (Rut 1:16,17) Aliluia! Iată una dintre cele mai adecvate pilde ale unității cât și a prețului care trebuia plătit pentru obținerea ei! Mai mult decât atât: aici este pilda supunerii față de o prestabilită și divină rânduială. Pe lângă factorul CHARACTER pe care îl avea Rut și Naomi, aici se împletește și factorul divin care înmulțește roadele până la nivelul de neconceput de mintea noastră limitată. Da, noblețea sufletească a celor două muritoare este un component de seamă al acestei relații bazate pe sacrificiu și uitare de sine, dar factorul care face ca această relație să conțină sămânța minunată a vieții dincolo de fruntariile omenești este puterea și binecuvântarea lui Dumnezeu! Roadele, mă-ntrebați? O, ce minunate roade și cât de abundente binecuvântările lui Dumnezeu! Din brațele soacrei pentru care s-a sacrificat, Rut a devenit soția celui mai bogat și mai influent om din tot ținutul... Dar, luați aminte la asta (!): prin pântecul ei, linia genealogică, ducătoare la nașterea Domnului, se continuă! Cine, ce minte omenească poate cuprinde magnitudinea roadelor ascultării lui Rut? Cine poate măsura asta, care cifră poate cuprinde această minune? Până unde a mers ascultarea lui Rut? Până la capăt! Până unde au mers răsplătirile lui Dumnezeu? Dacă cunoști prețul plătit pentru răscumpărarea ta, dacă cunoști puterea harului lui Dumnezeu, te rog pe tine să răspuzi la această întrebare.

Iubite cititor, acest articol este o încercare de a deschide un nou șir de meditații pe tema unității. Voi încerca să pătrund cât mai adânc posibil în taina puterii acesteia, atunci când Dumnezeu este partea primordială.

“Mai bine doi decât unul, căci iau o plată cu atât mai bună pentru munca lor. Căci dacă se întâmplă să cadă, se ridică unul pe altul; dar vai de cine este singur, șicade, fără să aibă pe altul care să-l ridice! Tot așa, dacă se culcă doi împreună, se încălzesc unul pe altul, dar cum are să se încălzească dacă e singur? Și dacă se scoală cineva asupra unuia, doi pot să-i stea împotrivă; și funia împletită în trei nu se rupe ușor.” (Eclesiastul 4:10-12)

Am ales versetele de mai sus spre ilustrarea puterii unității dar și a factorului divin implicat spre ridicarea acesteia deasupra ordinii firești, într-o ordine cu mult mai înaltă: ordinea divină. Aceste trei versete sunt în fapt un conglomerat de taine expuse de Eclesiastul pentru edificarea noastră.

Eclesiastul, sau împăratul Solomon era poate omul cel mai potrivit să ne învețe despre putere și autosuficiență, el era omul pentru care relația în doi părea să fie cu totul de neînchipuit, fiind soțul câtorva sute de neveste și ibovnicul altor sute de țifoare... S-a întâmplat că după un șir de ani, ani de deșertăciune și goană după vânt, Solomon să-și descopere slăbiciunile în tocmai puterea lui... Ceea ce urmează, în scrierile Eclesiasticului sunt mai degrabă niște regrete pentru anii risipiți în ignoranță față de lucrurile care îi puteau aduce adevărata desfătare: ascultarea și supunerea absolută sub puterea lui Dumnezeu. În articolul următor, vom încerca să pătrundem în adâncimea versetelor de mai sus, încercând să înțelegem mesajul pe care îl transmite Dumnezeu pentru binele sufletelor noastre.

VA URMA
Nr. 189/Iunie 07